

Ú N O R 2025

Druhý letošní měsíc byl plný změn v obsazení Horizontu, ztrát i přírůstků. Nejsmutnější byl odchod jedné z obyvaterek. To, že v Horizontu už nemůže dlouho zůstat, jsme už psali v lednovém zápisu. I to, že se podařilo celkem rychle domluvit místo v Alzheimer centr. Ale vše dopadlo jinak. Zlomila krček stehenní kosti. Následující den byla operována. Ale po dalších třech dnech zemřela. Bylo to rychlé. Na některých fotografiích ze začátku měsíce ji ještě máme zachycenou, jak se ve stacionáři směje a poslední únorový víkend už měla pohřeb.

Další, o koho jsme přišli – doufáme, že jen dočasně – je jiná obyvatelka. Začátkem měsíce ji začala hodně bolet noha a záda. Rentgen ukázal zlomený obratel. Dostala korzet a byla prakticky upoutána na lůžko. Jen na oběd jsme ji vozili do jídelny. Bolesti bohužel neustupovaly. Přidaly se další komplikace a musela být hospitalizována. V nemocnici ji zaléčili, ale stále nemohla chodit, a proto byla přesunuta do centra následné péče. Nicméně doufáme, že se rozchodí a zase se k nám vrátí.

Ze stacionáře nám také někdo zmizel. Klientka, která sem chodila pět let, musela nastoupit do pobytového zařízení. Byla zde oblíbená a všem jejího odchodu bylo líto. A ona to tu také měla ráda. Naštěstí se ale s dcerou dohodla, že ji sem v pondělky a úterky bude vozit, abychom o ni (a ona o nás) nepřišli úplně.

A ještě jedna dáma do stacionáře chodit přestal – tentokrát úplně. Měla problém s ranním stáváním a dceři se podařilo sehnat osobní asistenci k ní domů. Takže se vyspí do růžova a muk brzkého vstávání bude ušetřena.

No a jak jsme zmínili v lednu z personálu nám zmizela Lucie. 12.2. jsme měli výběrové řízení a z asi 6 uchazeček jsme jednu vybrali. Jmenuje se Markéta a nastoupí k 1. březnu. Doufáme, že sem zapadne a osvědčí se stejně jako Lucie. Únor jsme ale museli strávit bez obou z nich. Naštěstí nám hodně pomohla Anežka.

Ale kromě ztrát jsme měli i přírůstky. Hlavně ve stacionáři. Dvě ze stávajících klientek si k dosavadním dvěma dnům pobytu týdně přidali ještě třetí.

Nově začala chodit dvě paní ze Statenic a pán z Lysolaj. Zvláště obě zmíněné dámy se rychle chytly a je na nic patrné, že sem chodí rády a čile se zapojují do všech aktivit. A onen pán prý umí na harmoniku, tak doufáme, že se podaří zařídit, aby si ji sem někdy přinesl a zahrál nám. Byl by to už třetí klient, který tu pro potěchu ostatních může zahrát.

A v posledním únorovém týdnu sem začala chodit paní ze Suchdola. Čerstvě se vrátila z nemocnice. V poslední době mívá opakovaně nečekané kolapsy, a proto není dobré, aby zůstávala sama. Měla by tedy do stacionáře chodit každý den. Ale hned v prvním týdnu, co sem začala chodit musela znovu do špitálu. Nicméně doufáme, že se vrátí a ve stacionáři se jí zalíbí.

V únoru měly dvě obyvatelky penzionu a dva klienti stacionáře slavili narozeniny.

Akce pro veřejnost jsme tu měli tři. Po mnoha letech jsme pozvali pana

Procházku ze sokolnické stanice Teir s jeho programem „Zvířecí obludky“. Byla to sázka na jistotu. Exotická zvířata přilákala hodně lidí, byť by si je za domácí mazlíčky vybral asi málokdo. Viděli jsme jme tarantuli, ropuchu, strašilku, gekonka atd. Ale největší úspěch měl hroznýš královský. 17 kilo živé váhy si chtěli mnozí pochovat. Kromě živých exponátů

měl pan Procházka mnohá jiná ještě na fotografiích a velmi poutavě o nich dokázal vyprávět. Takž je dost pravděpodobné, že si ho sem zase časem pozveme.

Další akce byla také „zvířecí“. Pořad spolku Nyctalus s názvem „Zimní spáči“. O zvířatech, která se zimně vyhýbají tím, že ji prospí. Dozvěděli jsme se, která to jsou, kdo spí úplně a kdo jen většinu času, co se při tom děje s jejich organismem,

jaké nebezpečí jim hrozí, když je někdo vzbudí atd. Lektorkou byla Anna Bláhová, která nám tu už několikrát povídala na různá témata. Hovořila vždy velmi zajímavě a tentokrát tomu nebylo jinak. A i na této akci jsme se dočkali živého zástupce živočišné říše. Paní Bláhová s sebou přivezla netopýra. Zájemci si ho mohli pohladit a zjistili, jak hebounký má kožíšek.

No, a koncem měsíce přišel pan Suchomel a vyprávěl nám o svém putování po

jednom z kanárských ostrovů – La Palma. Vydal se tam za svým kamarádem (který si ho také přišel poslechnout). Pak jej obcházel s batohem na zádech. Šel po pobřeží i do vnitrozemí. Vyprávěl o setkáních s různými zajímavými lidmi, o komunitě „hipíků“ s nimiž nějaký čas strávil atd. I tato akce byla docela fajn.

A čím dál tím víc jsme se těšila na jaro a radovali se ze zvolna se prodlužujících dní a v tvorbě se začali čím dál tím častěji objevovat jarní motivy. Jako bychom to jaro už chtěli přivolat.

